

Edifici del INPRHU.

en aquest país. El projecte es basava en donar una sèrie de crèdits amb retorn a les dones, per poder fomentar la seua independència econòmica respecte als homes, ja que aquest i molts altres països d'Hispanoamèrica es desenvolupen dins d'una societat masculinista; on la dona no pren decisions encara que és qui assumeix la major part de responsabilitat respecte als fills i l'economia domèstica.

Després de sondejar les opinions de moltes dones beneficiàries del projecte vam arribar a la conclusió que les diferències de gènere formen part de la cultura d'aquest país i que encara que els crèdits havien millorat l'economia familiar, ja que molta gent havia invertit en la compra d'una vaca i en llavors, seguia sent l'home qui prenia les decisions més importants.

A tots ens va impressionar la quantitat d'hores que aquestes dones treballaven, jo no vaig veure mai la dona de ma casa, Lila, sentada i/o descansant durant la seua jornada laboral, que començava a les sis del matí i acabava cap a les nou de la nit.

L'economia de les comunitats rurals, purament agropecuària, estava condicionada per la meteorologia, i encara que no eren propietaris de la terra i l'arrendament que pagaven era molt alt, si no hi havia mala collita les possibilitats de menjar i poder costejar les despeses de l'escola i/o del metge (si era el cas) eren una mica més altes que a les ciutats.

Després d'estar a les comunitats rurals vam marxar cap a Ocotal, una capital a 40 quilòmetres d'Hondures que encara està pagant les conseqüències de la guerra i sobretot d'un Mitch que va deixar sense casa i sense il·lusions moltíssima gent.

En aquesta ciutat no hi ha indústries ni cap font de treball que no siga el sector serveis. La pobresa s'accentua

respecte a les comunitats rurals, ja que la migració des del camp, de milers de persones a la recerca d'una oportunitat per als fills, fa que la ciutat siga una gran borsa de pobresa, en la qual només uns pocs viuen bé...

A Ocotal vam col·laborar amb una ONG local anomenada INPRHU (Instituto de Promoción Humana), en un programa de desenvolupament de la infància treballadora.

INPRHU ofereix als xiquets que han de treballar per a mantenir l'economia familiar un espai on jugar i aprendre i on concienciar-los que tenen dret a l'educació, a la sanitat, a l'afecte, al joc, etc....

La nostra tasca la vam desenvolupar en un lloc anomenat "Las abejitas", on hi havia un taller de serigrafia, un taller de fotografia, un taller de costura i una ludoteca-biblioteca. Durant dues setmanes vam estar desenvolupant activitats de temps lliure per aquests xiquets.

L'experiència va ser molt bona, però molt dura a la vegada, ja que et plantejaves constantment preguntes com:

- Com pot permetre la comunitat internacional i directament el govern del país que la sanitat i l'educació siga només per aquells que poden pagar-se-la?
- Què hi ha de la gent gran quan ja no pot treballar i no hi ha un sistema de pensions que garanteix la cobertura de les seues necessitats bàsiques?
- Què podem esperar d'un país sense esperança, ja que en qualsevol moment una nova catàstrofe natural ho pot fer desaparèixer tot?
- És bo i èticament correcte la dependència que el país té de l'ajuda internacional o és que no hi ha cap altra alternativa?

Aquestes i moltes altres coses han fet que els valors amb els quals vam marxar cap a Nicaragua es trontollaren i encara que molts de nosaltres pensem que el treball a fer es molt, és des de la nostra societat des d'on poden fer el veritable treball: **PENSA GLOBALMENT I ACTÚA LOCALMENT**, ja siga treballant amb ONGs d'ací o simplement intentant concienciar als fills, veïns, amics, etc... de que les diferències socials entre el nord i el sud són molt grans i que només amb la col·laboració i compromís de tots podem aconseguir un futur més just i solidari.

Taller de ceràmica del INPRHU per a la infància treballadora.